

Előszó

- Rajzolniál egy kört?
- Mekkora?
- Amekkora szeretnél.
/rajzol egy 15 centi átmérőjű, kicsit horpadt kört/
- Szerinted más, mit láthat a körödben?
- Labdát?
- Lehet. És még?
- Dinnyét, almát, lufit, golyót, bolygót, a földet...
- Föld? Ez tetszik. Belerajzolnád EURÓPÁT?
- Ezt csak a többi kontinenssel együtt tudom.
- Nosza!
/felismerhető kontinenseket rajzol, viszonylag arányosan./
- Belekarcolnád Magyarországot is?
- Nem nagy cucc – erre bárki képes.
- Oké, akkor hagy lássam.
/megjelenik Magyarország körvonala a papíron/
- Akkor most jöhet Budapest!
- Az már csak egy kis karika lesz.
- Mondd már?! Attól még tudjuk, hogy az ott Budapest.
- Ha Te mondd!
- Ez eddig jó. Most rajzold be légy szíves a házatokat! Hányadik kerület is, tizenkettedik?
- Te viccelsz?!
- Nem.
- Az már csak egy pont lesz.
- Rendben.
/helyére kerül a PONT is./
- Készen vagyunk?
- Biztos nem, ha így kérdezed.
- Nem hiányzik *semmi* a képről?
- Nem tudom, hova akarsz kilyukadni.
- Te *hol* vagy?
- Én nem vagyok sehol.
- Azt mondd?
- Nem értem, mit akarsz! Te is látod, hogy nem férek rá a képre... Nagyobb földet kellett volna rajzolnom.
- De a földünk csak ekkora – sajna.
- Akkor most mit vársz tőlem?
- Hogy *lásd magad!*
- Én? Én... látom magam.
- Ez olyan határozottnak tűnt. És más?
- Ha akar, bárki megláthat.
- Biztos? ... Mekkora vagy Te?
- Százhatvannyolc.
- Szerinted. És más szerint?
- ???

- Hát nézd meg a képet! Mekkoraának látszol?
- Ott nem látzom.
- Ühöm.

Mennyi esélye van arra a Kedves Olvasónak, hogy lássa önmagát, és mennyi esélye van arra, hogy más lássa őt. Közös életünk nagy társasjátéka ez.

Látni és láttatva lenni.

Lehet-e valaki az itt és mostban úgy, hogy senki nem számol vele, talán még saját maga sem?

Lehet-e feszültségek nélkül élni úgy, hogy nem vesznek tudomást az *emberről*, hogy nem tudni miért történnek meg velünk dolgok, amiből mi kimaradunk?

Oly annyira akarjuk, hogy ne így legyen, hogy mással már nem is tudunk foglalkozni, csak *magunkkal*. Sem időnk, sem energiánk, de legfőképpen szemünk nincs rá, hogy észrevegyük, ebben a társasjátékban csak vesztesek lehetünk, ha a másikat nem látjuk meg, vagy nem ismerjük fel. Ha, csak az elvárásainkat fogalmazzuk meg, és azok beteljesülésétől reméljük szépnek azt az életet, amit helyettünk a párhuzamos világban mások élnek.

Valami mindig hiányzik.

De mi?